

ըմպելեաց՝ որոց կը մերձենային որ եւ է ձեւով: Այս գաղափարս փոխառութիւն էր Մովսիսէ (Ղեւտ. ԺԱ, 34-5), որ համառօտ եւ ընդհանուր կերպով միայն կը խօսի, մինչ Հայոց քով աւելի մանրամասն է: Այսպէս գայրառ կամ շնառ, այս ինքն այդ անասնոց բերանէն յափշտակուած կենդանիք, կ'ըսէ Ալաւկայ որդին, եթէ ողջ են՝ կրնան մորթուիլ եւ ուտուիլ, «բայց յեկեղեցականաց... եւ ի հաղորդականաց» (Թ), որոնք սրբութեանց մօտ լինելով՝ աւելի զգուշութեան կը կարօտէին: Ընդ հակառակն Մովսէս Եզնկացին նոյն արգելքը կը կրկնէ անխտիր ամենուն համար, ըսելով՝ «զշնառ մի՛ ոք կերիցէ». ինչպէս նաեւ «զշնրակն» եւ «զկատուրակն» (Մվ. Եզկ.), որ է ջուր կամ որ եւ է ըմպելի՝ ուսկից լակած էին ադոնք: Բարսղի կանոններն ալ նզովիւք չափ կը դատապարտեն շան կամ մկան «յագեայիև» կերողները (ՃՁԹ):

Հարկ էր ուրեմն այդ անասնոց մերձեցած ու պղծած մասը բաժնել: Այսպէս Ալաւկայ որդին կը կանոնէ՝ որ եթէ կատուն մորթաղի մէջ պահուած նիւթէն կըրծէ, կէս լիտր պէտք է կտրել ձգել, մաս մ'աղքատաց տալ, եւ մնացածն ուտելի է. ըստ որում աղոր դպած չէր անա-